

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

► ก ข ก กา เรื่องดับทุกข์

วันนี้ก็หวังใจว่า จะช่วยกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิด กับชีวิตของเราชาวพุทธได้ เป็นอันว่าต้องต่อด้วยกันนี้ ด้วยเรื่องราว...

เราจะเริ่มเรียนรู้ “ก ข ก กา เรื่องดับทุกข์” ที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้ ตั้งแต่ข้อแรกว่า

รู้ทุกข์

รู้เหตุ

รู้เวลายันดับลง และเทียบกับมันเกิด

จนหาข้อสรุปแนวทางที่จะปฏิบัติให้เกิด “ขจัดทุกข์หรือดับทุกข์”

ถ้าพระองค์ไม่รู้ข้อสุดท้าย ก็คงไม่มีประโยชน์ใช่ไหม ?

ถ้าพระองค์รู้แต่ทุกข์ รู้แต่เหตุ แต่ไม่มีข้อปฏิบัติให้เรา ถ้าเราส่งลูกหลานไปเรียน ลูกหลานเราไม่รู้อะไร...เรียนอะไร ? ที่เป็นเด็กก็ต้องอ่านออกเขียนได้ แล้วถ้าชาวพุทธที่จะอ่านออกเขียนได้ ก็ต้องเรื่อง “การดับทุกข์”

* “ก ข ก กา ดับทุกข์” แสดงโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในวาระการบรรยายธรรมในวันวิสาขบูชา ภาคคำ ณ โปสถ์ธรรมชาติ วัดสวนแก้ว วันอาทิตย์ที่ 4 มิถุนายน พ.ศ.2555

สรุปอย่างนี้ได้คำเดียว เรามาเรียนรู้เริ่ม ก ข ก กา จากคำว่า “ผัสสะ !”

ผัสสะ คือ 3...อย่างมันมาเจอกันเข้า เช่น มีตา มีรูป มีจักขุวิญญาณ 3 ประการ มันเกิดขึ้น ก็เรียกว่า “**มีการผัสสะ**”

จึงมีเรื่องที่เรา น่าจะศึกษาสักนิดหนึ่งว่าโลกเรานี้มันมีอยู่ได้ด้วยอะไร ? บางคนก็บอกว่า ด้วยจักรวาล (COSMOS) อะไรสารพัดอย่าง เรื่องดาราศาสตร์ มีการหมุนไปโคจรไป ตรงนั้นไม่ใช่ เรื่องที่เราน่าจะเอามากำหนดรู้ เพราะพระพุทธเจ้า ท่านตรัสเองนะว่า...

โลกใบนี้ มันมีอยู่ที่ “**ผัสสะ**” ถ้าไม่มีการเห็น การได้ยิน คือ พุดง่าย ๆ ว่า “**ถ้าไม่มีผัสสะ โลกก็ไม่มี**” หมายความว่า “มีค่าเท่ากับ...ไม่มี” ถ้าเราไม่มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ที่จะรู้จักอะไรทั้ง 6 อย่างเหล่านี้ได้ มันก็เท่ากับ...ไม่มี !

สมมติว่า **วัดนี้ มี...อยู่ก็จริง !** แต่เราไม่เคยมาเห็น ไม่เคยมาฟัง ว่า **วัดนี้มีกิจกรรมอะไรบ้าง ! หรือพุดง่าย ๆ พระพยอมมี...มีจริงไหม ?** ถ้าเราไม่ได้มาเห็น มาผัสสะ มาฟัง ถึงมีนี่ ก็เท่ากับ...? คิด...ออกไหมนี่ ? ถ้าคิดไม่ออกก็ไม่อยาก เทศน์...ที่เทศน์ไปก็เท่ากับ...ไม่ได้เทศน์ เพราะไม่เข้าใจ ! ถ้าไม่เข้าใจ มันก็เท่ากับ...ไม่ได้ฟังเทศน์

เราต้องเข้าใจว่า ที่อะไรในโลกนี้ “**มี !**” มีเพราะเราได้เห็น มีเพราะเราได้ยิน มีเพราะเราได้ชิม ได้สัมผัส เขาบอกว่า “**ทุเรียนอร่อย !**” แต่ถ้าเราไม่เคยใส่ปาก ให้ลิ้นได้สัมผัส “**ทุเรียนอร่อยมีไหม ?**” พันธุ์นั้น พันธุ์นี้ เปรียบเทียบจนเกิดสัญญาหมายรู้ว่า “**รสชาติอย่างนี้**” เขาเรียก “**พันธุ์นี้**” ถ้าเนื้อแฉะไม่แห้ง เขาเรียก “**พันธุ์นี้**” ถ้าเนื้อแห้งหวานมัน เมล็ดลีบเขาเรียก “**ก้านยาว**” เขาเรียก “**พวงมณี**” เขาเรียก “**ทองนวลจันทร์**”

สิ่งเหล่านี้ “**มี**” เพราะเราได้สัมผัส เราได้เห็น ได้ยิน ได้ชิม ได้ลูบไล้ ได้แตะต้อง ได้นึกคิด มันจึง “**มี**” ถ้ามันไม่ทำหน้าที่ “**ผัสสะ**”

มันก็เท่ากับไม่มี

ความรู้สึกผัสสะ ทางหู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจนี้ ถ้ามันไม่ได้ผัสสะ มันก็เท่ากับไม่มีอายตนะ ที่มันมีต่อเมื่อ...มันทำงาน มันเกิดทำงาน...การเห็น การได้ยิน ฯลฯ

เออละ ! ถ้าสมมติ ใครสักคนหนึ่ง เขายังไม่ตายหรอก แต่ว่าตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ทั้ง 6 ของเขา มันไม่ทำหน้าที่ นั่น ! ก็คือ เท่ากับโลกนี้ยังไม่มี แต่พอตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ มันทำหน้าที่...เห็นนั้น ฟังนั้น ชิมนั้น สัมผัสนั้น สัมผัสนี้ ก็เริ่มเกิดมีโลกนี้ขึ้นมา มีอะไร...ในโลกนี้ขึ้นมา

▶โลกทั้งหมดมาจาก...ผัสสะ

ฉะนั้น จึงว่า **โลกทั้งหมดโลกทั้งปวง ก็มาจาก...ผัสสะ**

อย่างนี้พระพุทธเจ้าท่าน...ตรัสเอง ส่วนพวกเราได้ยิน หรือไม่ได้ยิน ก็แล้วแต่โชคของใคร ถ้าใครไม่เคยเรียนรู้เรื่องนี้...ก็คงลำบาก ที่จะรู้จักโลกตามความเป็นจริง ถ้าตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ทั้ง 6 อย่างมันไม่ทำงาน มันไม่ทำหน้าที่ เหมือนกับมันหลับอยู่ที่นี่ คนก็ยังไม่วายหรอก แต่หลับอยู่

ถามว่า ขณะที่หลับนี้ โลกใบนี้ มันจะอยู่อย่างมีความหมายต่อคนนอนหลับไหม ? แต่ที่นี่ ! เพราะเราไม่หลับ มานั่งฟัง นั่งดูพระเทศน์กันอยู่ **“วัดสวนแก้ว...จึงมี ! วิสาขะ...จึงมี !”** ถ้าพระไม่ทำหน้าที่เทศน์ โยมก็ไม่ทำหน้าที่ฟัง

ถาม วิสาขะฯ มีไหม ? **“มีก็เท่ากับไม่มี”** ไม่รู้ฟังถูกไม่ถูก วันนี้ต้องเป็นวันที่ปวดหัวในการฟังหน่อย แต่ถ้าฟังรู้แล้วเข้าใจ จะกลายเป็นการผ่าน ก ข ก กา ของธรรมะ จนรู้แจ้งแทงตลอด แล้วก็จะเห็น...ประโยชน์ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ แล้วก็จะเห็น...ประโยชน์ของการที่มีวันวิสาขะ แต่ถ้าไม่ทำหน้าที่กันนี้ **“พระก็ไม่เอาเรื่องนี้มาสอน โยมก็ไม่ใส่ใจที่จะฟัง มาเวียนเทียน แล้วก็เดินกลับไปบ้านเลย ใส่บาตรเสร็จแล้วก็ไม่มาอีกเลย”**

เราเอาแค่นูญ เราไม่เอาถึงปัญญา เราไม่เอาถึงความเข้าใจ ก็จะเหมือนส่ง

เด็กไปโรงเรียน เขาไม่เอาใจใส่จะเรียนเลย เพื่อนเขาสอบ...ได้เกรดเท่านั้นเท่านี้ แต่
เขาไม่เอาใจใส่ ตัวเองจะได้เกรดอะไร อ่านก็ไม่ออก เขียนก็ไม่ได้ แล้วนักเรียน
ห้องหนึ่งนี้ ไม่ใช่เขาจะอ่านออกเขียนได้ทุกคน...จริงไม่จริง ?

ชาวพุทธที่มากันนี้ มาวัดนี้ มาแล้วกลับไปเยอะ ! ก็อ่านตัวเอง...ไม่ออก ! บอก
ตัวเอง...ไม่เป็น ! เห็นตัวเอง...ไม่ชัด ! จัดการกับตัวเอง...ยังไม่ถูก ! เวลาทุกข์เกิด ผัสสะ
เกิด...ไม่รู้จะจัดการยังไง ! เพราะความเอาใจใส่ ที่จะรู้เรื่องนี้ ยังไม่มี ไม่พอ

ก็ต้องบอกกันว่า...ขออนุโมทนาด้วย สำหรับคนที่อยู่ฟังรอบสุดท้ายนี้ ต้อง
เรียกว่า เอาใจใส่ พยายามพัฒนาความรู้ของตัวเอง ในวันวิสาขบูชาให้ยิ่งขึ้น

**อย่า ! แค่วียนเทียน อย่า ! แค่นำบุญ อย่า ! แคให้สบายใจ
ว่า ได้มาร่วมกิจกรรม แคเปลือก แคพิธี มันจะไม่ได้แก่นสาร
สาระเอาไปชนะ ที่ว่า “ชยันตี” แปลว่า ชนะ**

ชยันตีหรือแพ้ อยู่ที่ตา หู จมูก ฯลฯ แล้วที่เราแพ้กิเลส...เป็นทุกข์ ก็แพ้กัน
ตรงที่ **“ไม่ฉลาดรอบรู้ ในการควบคุมผัสสะ”** ก็ทุกข์ไป **ถ้าฉลาดเมื่อไร ! ก็จะมี...ผัสสะ
ไม่เป็นนรก แต่จะเป็นสวรรค์ให้**

ที่นี้ ที่บอก โลกทั้งโลกนี้ ที่มันมี **“เบื้องต้นมาจากผัสสะ”** จะเป็นโลกสวรรค์
ก็อยู่ที่ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ จะเป็นโลกทั้งหมด หรือจะเป็นนรกร้อนรุ่มทุกข์
ก็มาจากตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ แต่ขอให้รู้นะ ตา หู จมูก ฯลฯ มีจริง แต่ถ้ามันไม่
ทำหน้าที่ มันก็เท่ากับไม่มี เหมือนอย่าง วันวิสาขบูชา จะไม่มีความหมายเลย ถ้า

เราไม่ใช่ ตาตุ หูฟัง ฯลฯ มาร่วมกิจกรรมอย่างวันนี้

ข้อนี้ ! เป็นสิ่งที่ต้องเห็นด้วยปัญญา จะแค่อ่านตัวหนังสือ เรียนรู้...คงยาก !
ถ้าเพียงแต่อ่านหนังสือ เพียงแต่เห็นตามตัวหนังสือ มันไม่ถึงความจริงหรอก ! **เรา**
จะต้องเห็นด้วยปัญญาว่า “ผัสสะ” มันเกิดกรรม ! มันเกิดการกระทำ ! เพราะผัสสะ
มันทำให้เกิดสังขาร แล้วสังขารนั้นไม่ใช่ร่างกาย

“สังขาร” แปลว่า **ปรุงแต่ง** แต่แล้วร่างกายนี้ ก็อยู่ได้ด้วยการปรุงแต่ง อาหาร
ปรุงแต่งบ้าง ลมหายใจปรุงแต่งบ้าง ถ้าลมหายใจมันหยุดนิ่ง อาหารไม่เคลื่อนไหว
ขยับ ไม่กลืน ไม่ถ่าย เขาเรียกว่า “**สังขารก็ดับ**” การที่เราเห็นอะไร แล้วเราไม่ปรุงแต่ง
“**การเห็นอะไร...นี้**” ท่านบอกว่า “**มันต่างกันลิบ**”

ถ้าเรารู้จักภาษาคน ภาษาธรรม ลองฟังเรื่องภาษาคน ภาษาธรรมนิดหนึ่ง
ในภาษาคนนี่ เวลาผัสสะทางกามารมณ์ จะบอกว่า “น่ารัก” ตัวอย่างที่เราเห็นเขา
แต่งงานกัน เมื่อพวกดารา เขาจะให้ทำอะไร...ผัสสะที่แก้กันใช้ไหม ? คนทั่วไป
ที่เห็นเขาจูบกันที่แก้กัน ก็ “โอ ! น่ารัก” “เจ้าสาว...น่ารัก” “เจ้าบ่าว...หล่อ”

แต่ถ้าภาษาธรรมนี้ เขาหมายความว่า...เขาจะมองอย่าง “**ขยะแขยง**”
สัมผัสของอายตนะทั่วไป ไม่ว่าจะผิวกาย ไม่ว่าจะสัมผัสทางเพศ มันเป็นเรื่องเหน็ด
เหนื่อยเปียกแฉะ เผลอผละ ขี้ซาก ถ้าคนมองเห็นเช่นนี้ **จะรู้สึก...ขยะแขยง**

แต่คนทั่วไปนี่ ที่เขาไม่ลึกถึงภาษาธรรมมัน เขาก็จะมอง “**อู๊ย...น่ารัก !**” เรา
จะเห็นพวกนักข่าว เขาจะคะยั้นคะยอ “**จูบอีก ! ๑**” แล้วเขาก็จ้องมองดู “อู๊ย...น่ารัก !”
แต่พระ ! อาตมาจริง ๆ นะ “**รู้สึกรำคาญ !**” ที่ข่าวอื่นเป็นข่าว...ละแวก ! ข่าว...พระ
ปฏิบัติทำกิจอะไรดี...ละแวกหาย ! แต่ถ้าข่าวจูบกัน แต่งงานกัน เขาละ...แซ่نان !
เขาถูกลั่นดานภาษาคน พื้นฐานสัญชาตญาณเขาชอบ

ความสุขทางเนื้อหนัง เขาก็มองเรื่องเนื้อหนังเป็นเรื่อง “น่ารัก !”

แต่พอเวลามาบวชนี้ พระอุปชฌาย์ให้พิจารณาหนัง (ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง)
ที่ผิวหนังคนเรานี้แหละ มันจะมีสารตัวหนึ่งเรียกว่า **สาร EBV (Epstein-Barr Virus)**
มันติดตามหนังเราเลย ถ้าเราจูบกันหนึ่งนาทีนี้ อายุจะสั้นไปเท่าไร ? จูบหนึ่งนาที สาร

EBV จะเข้าไปในร่างกายเรา อายุจะสั้นไปตั้ง 2-3 นาที ไม่รู้ละ ! ใครคิดเป็นหรือเปล่า ?

แต่ถ้าเป็นเรื่องการสัมผัสของลูก แม่ พ่อ กอดกันเพื่อความรัก สัมผัสเพื่อให้เกิดความอบอุ่นอย่างหนึ่ง แต่สัมผัสให้เกิดกิเลสตัณหา...จนไปสู่สภาพที่ท่านเรียกว่า “**ทำสงครามทางเพศ**” ต้องรุนแรงบ้าง หรือที่ต้องเรียกอะไรกัน ? ซาดิสต์ (Sadism) บ้าง นี่ ! ก็เป็นภาษา ที่คนชาวพุทธ ที่ได้ยิน ได้รู้ เรื่องนี้ไว้บ้าง ก็น่าจะดีนะ เพราะว่า เราจะได้รู้จักทั้งภาษาคน-ภาษาธรรม

ภาษาคนเขาบอก “อ้าย...น่ารัก ! ะ” แต่คนเขาคิดลึกซึ้งไปถึงสภาพ ถ้าหลงติดใจพอติดใจ แล้วเขาจะ...(ขออภัย ! ภาษาว่าอย่างไรดี) “**มันเลี่ยนเรื่อย, มันอยากเรื่อย, มันกระสันเรื่อย, มันใคร่, มันรำนเรื่อย**”

ไปเลยทีนี้ ! มันก็จะไปจากผัสสะนี้ จนคนเขาตกหลุมลึก...ของเรื่องเนื้อหนัง ไม่มีใครอยากจะถอนตัว ป่วยป็นขึ้น ก็ติดโรคเอดส์ หรือ AIDS (Acquired Immuno Deficiency Syndrome) ปัญหาหึงหวงบ้าง

เราจะเห็นวัน ๆ หนึ่ง จะมีคึกคิงนาง เมื่อสองวัน ก็มี ผ.อ. เกิดไปเกี่ยวแฟนของเจ้าคนหนึ่ง เขาก็ยิงตายเลย ! แล้วมีตำรวจคนหนึ่ง ก็ถูกฆ่าตาย เพราะไปจีบแฟนเขา ไปผัสสะ ไปโอบเอวแฟนเขา เจ้านั่น ! เขาหึงยิงตายเลย

คนเรานี้ ตาย ! เพราะในเรื่องผัสสะเยอะ ! พอตาเห็นปั๊บ! มันก็อยากโอบเขาอีก อะไรวะอีก ลวนลามเขาเรื่อยไป ก็คนเขามีเจ้าของ มันก็ต้องถูกกระทำ “**น่าเกลียด**” คือ ตายทางเพศนี้ มันตายน่าเกลียด แล้วที่เขาว่าอะไรนะ ? ตกน้ำตายกับตายบนไหนนะ...? ที่เขาพูดกัน “**ตกน้ำตายก็น่าเกลียด**” “**ตายกับเรื่องเนื้อหนังก็น่าเกลียด**” ไม่รู้ละ ! ถ้าเรารู้จักเรื่องผัสสะซะให้ดี มันจะสุดยอดเลย เขามีอุปมาอย่างนี้นะเกี่ยวกับ “**ผัสสะ**”

► ห่วงพิช...มันกัดตาย

ข้อที่ 1 ท่านเปรียบเหมือน “**ห่วงพิช**” ทำไม ! ถึงบอก...ห่วงพิช เจ้าห่วงพิชนี้

นะ คนที่เขาจับเป็น เขาจะต้องมีขอ หรือเชือก “กต ! หัวมันก่อน” แต่ถ้าคนไม่เป็นไปจับ เหมือนชาวนาจับงูเห่าไปอุ้มไว้ “มันกัด...ตาย !”

บางทีพระพุทธเจ้า ท่านเปรียบ “นากลัว !” แต่เอาไว้อสอนพระ “โยม ! คงไม่ค่อยได้ยิน” ท่านบอกว่า “ถ้าเอาอวัยวะเพศนี้ ไปใส่ในอวัยวะเพศของหญิงนี้ แล้วมันเกิดติดออกติดใจ หลงใหล หึงหวงกัน แย่งชิงกัน จนสาदन้า...กรดใส่กัน”

พระพุทธเจ้าท่านจึงเปรียบว่า “เอาอวัยวะเพศไปใส่ในปากงูพิษ ให้มันตาย ชะที่เดียวเลยดีกว่า !” ถ้าไปใส่ของคนอื่นเขา มัวเขา เมียเขา ก็กับเขา อะไรกันอย่างนี้ มันทำสร้างนรก แต่ใส่ในปากงูพิษนี้ มันตายเลย ไม่มีบาป ไม่มีกรรม ไม่มีกระทำความผิด เรื่องนี้มันหาวดเสียเหมือนกันนะ มันจะเล่ห์เหลี่ยม เอาแค่นี้ดีกว่า เดี่ยวจะหาว่าคินนี้เทศน์ลามก

ที่ท่านเปรียบไว้ว่าเหมือน “หัวงูพิษ” ถ้าใครสัมผัส แล้วไม่ฉลาดควบคุม เหมือนไม่รู้จักเอา...ชอกดหัว แล้วจับ ! อย่างที่เขาจับขายนะ เคยเห็นหรือเปล่า ? เขาจับงู ที่เขาจับงูขายกัน...รวนนะ ! ตัวหนึ่งหลายสตางค์ แล้วตอนที่น้ำท่วม เขาก็จับงูขายกัน แต่คนที่จับไม่เป็น...ก็โดนกัดตาย !

คนที่สัมผัสแล้วฉลาด “เลิก ! พอแล้ว!” ไม่อยากไปเสียเวลา “เจ้า ลูบ จูบดม” สัมผัสอะไรกัน...ไม่เอาแล้ว ! พวกคนที่ฉลาดถอยออกมาได้...ก็ดี ! พวกคนโง่ก็...งูจับ ! ติดใจ หลงใหล ขาดเขาไม่ได้...เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ใครดูละคร อีนางคนไหน ที่เขาแย่งกันสามคนสี่คนนะ จำไม่ได้เรื่องอะไรต่ออะไร เคยเห็นแวบ ๆ “โอโฮ ! เขาหึงผัวเขา” เขาหึงอะไรบอกไม่ถูก อีกคนนี่เขายังกับโดนงูกัด เขาปล่านร่าน แรดเลยบอกไม่ถูก

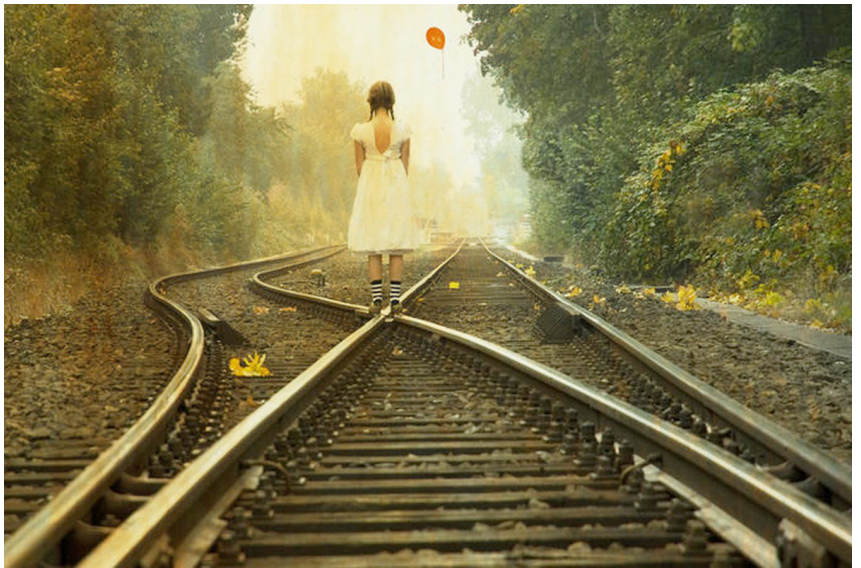

แล้วถ้าพองูกัด มันสะบัดไหม ? มันอาการเป็นไง ? ทุรนทุราย เวลาเราโดน
งูกัด “โอ้ โอ้ย !” อย่างนี้ จะพูดง่าย ๆ ว่า เรื่อง **“สัมผัสทางเพศ”** ถ้ามันกัดติดใคร
บอก “เปื้อน...มันยาก !” มันจึงมีแต่...เมื่อ ๆ ยาก ๆ เห็นที่เขาบอกว่า ผู้หญิงตอน
คลอดลูกไล่ตำผ้าเลยก็มี พอตำเสร็จ ! เดี่ยวท้องอีกแล้ว นี่มันจึงมีเรื่องแบบนี้
เขาพูดไว้เยอะเยอะ มีอธิบายไว้

► ทางสองแพร่ง

ที่นี้ข้อที่ 2 ท่าน
เปรียบอุปมาว่า **“ทางสอง
แพร่ง”**

ทางสองแพร่งนี้ คือ
เป็นหนทางที่พาให้เราถลำไป
ก็มี แล้วถ้ามีทางสองแพร่ง

ก็**ไม่รู้จะไปทางไหน !** ถ้าไปผิดนิดเดียวก็แยเลย ! อาตมานี้ **ไม่รู้จะ...โชคดี !** ตอน
ก่อนบวชก็มีแฟนเหมือนกัน พอบวชแล้วเขาเลือกมีผัวไปก่อน ก็เลย...**ไม่สีกเลย !**
ก็ไปทางนี้...ดีกว่า ! มาทางนี้...ดีกว่า ! ถ้าไปทางนั้น **“บ้านนี้ !** ก็**ไม่มีพระพยอมแล้ว**
ก็เป็นไฉยอ้อม **“ผัวอื่นนั่น พ่อไฉน”** อะไรวะไป

ถ้าไปทางโน้น ก็เป็นคนครองเรือน แต่มาทางนี้ ก็เป็นนักบวช

ก็ชีวิตนะ มันก็จะพาหลงทางถลำไปทางไหน ?

บางคนนี่ ถลำเรื่องเนื้อหนังเรื่องเพศ สัมผัสแต่บ้าทางเพศ...จนตาย ! ไปกับ
เรื่องนี้เลย แก่ก็ยังเป็นเฒ่าหัวงู เขาเรียก **“เฒ่าหัวงู”** แล้วแก่ก็หลงทาง **“ไม่ไปทาง
สว่าง”** ไปทางมืด...เข้าถ้ำของเนื้อหนัง เข้าถ้ำของสัมผัสทางเพศ จนกระทั่งแปดสิบ
เก้าสิบ ก็ยังบ้าไม่สร้าง จนเขาล้อเล่นว่า **“สังขารไม่ร่วมมือ แต่ใจยังกระเพื่อมกระพือ
ไม่หยุดหย่อน”**

มันแย้ไหมโยม ? แก่แล้วยังอยาก...ไม่หยุดนี้ มันก็ไม่ไหว อย่างที่เขาบอกว่า... ต้องไปจ้างโสเภณีชายมาบำบัดกันก็มี จ้างนิโครมาบำบัดดินละสองพันสามพัน ถ้าคนเขาหลงถลำเข้าไปทางนี้ แล้วถ้าเขามีลูก ๆ จะรู้สึกอย่างไร ? ว่า แม่เราบ้าเรื่องนี้เหลือเกิน ขาดเรื่องนี้ไม่ได้ ละครนี้เขาเล่นกันทุกวัน ที่เขาเริ่มถลำกันทางนี้ เขาจึงใช้คำว่า “ทางสองแพร่ง”

► ผู้สร้างโลก

ต่อมามี คำว่า “ผู้สร้างโลก”

ถ้าไม่มี...ผัสสะก็ไม่มีโลก มันเหมือนกับว่า ผัสสะเป็นเหมือนผีหลอกเรา ให้เราเห็นว่า “มีอย่างนั้นเป็นอย่างนี้” รสชาติของสัมผัสนี้ มันวูบ ๆ วาบ ๆ มันไม่ใช่มี...จิ้งยั้งยื่นหรอก สัมผัสเรื่องเนื้อหนัง เรื่องทางเพศ เรื่องการมรณนี้ มันก็เหมือน “หมาอ่อยกระดูกทะกระดูก” ซึ่งท่านมีอุปมาไว้เยอะ แต่ว่าคืนนี้เอาย่อ ๆ ก็แล้วกัน
ที่นี้ “การตามใจตัวเอง หรือลู่อ่านาจแก่กิเลส”

การตามใจตัวเองหรือลู่อ่านาจแก่กิเลส บวกกับความประมาท สะเพร่า อวดดี การอยู่อย่างขาดสติ บางทีความอวดดี พระอวดดีว่า “ไม่เป็นไรคุมอยู่” อยู่กับสีกาในรถ อยู่ในที่ลับหูลับตา ไม่เป็นไรคุมสติอยู่ อย่างนี้ ! เขาเรียก “อวดดี”

อาตมาหลังจากโดนคำพูด ตอนที่...นิกร ยันตระ ตอนนั้นพระดัง ๆ รุนเดียวกันนี้ เขาก็เสียหาย เรื่อง “สีกา” พวกคนเขาก็พูดให้ได้ยินเลยนะ มีอยู่วันหนึ่ง ว่า “เฮ้ย ! กูว่าพระดัง ๆ ที่พังไป แล้วหลายองค์, นี่ ! ต่อไปคงเป็นพระพยอม” หรือไม่ก็ “เฮ้ย ! ตอนนีพระดัง ๆ พังไป แล้วหลายองค์, กู ! ว่า รายต่อไปคงเป็นพระพยอม”

เขาพูดแบบนี้ เราต้องระวังไหม ? ตั้งแต่นั้น ก็ “ระวัง ! เลย ไปเทศน์ที่ไหนไม่ให้...ผู้หญิงติดตาม” “ถึงจะแก่ ! ยังไง...ก็ไม่ไว้ใจ” จะขึ้นรถไปด้วย...ก็ไล่ลง ไม่

ลงก็ถีบลง เอาปลอดภัย ! ไว้ก่อน **“อย่าอวดดี !”** ว่า เรามั่นฉานแข็ง สมาธิแข็ง **“กันไว้ดีกว่าแก้ แยกแล้ว มันแก้ไม่...?”** ถึงเราจะรักพรหมจรรย์ รักชีวิตนักบวช เขาว่าไง ? **“รักแท้ ยังแพ้ใกล้ชิด”**

เดี๋ยวนี้...ไม่ยากใกล้ชิดใคร ไม่ยากให้ใครใกล้ชิด เลยจำพรรษาย้ายไป...ที่โน่นบ้าง ย้ายไป...ที่นี่ พอโยมจะใกล้ชิด ย้ายไปอีกที่หนึ่งแล้ว **“ห่างไว้ก่อนปลอดภัยไว้ก่อน”** แล้วคนบางคนนี่ ไม่ได้ชอบกันเลย แต่พอ...ใกล้ชิดไป ใกล้ชิดมา **“แพ้ !”** เพราะเขาผัสสะใกล้ชิดกันอยู่เรื่อย ๆ

นี่ ! ก็ **“อย่า! อวดดี”** กับการอยู่อย่าง **“ขาดสติ”** นี่แหละ ! ผัสสะที่ต้องเกี่ยวข้อง ในการเกิดผัสสะ เขาเรียก **“สพายตนะ”** หรือตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ การควบคุมผัสสะ คือ **การใช้...สติสัมปชัญญะ**

ถามว่า แล้วเรานี่ จะควบคุมผัสสะให้มีสติสัมปชัญญะได้มากกว่าคนอื่นนี่ทำไง ?

ท่านก็บอกว่า ในการทำลายอิทธิพลของผัสสะ ก็คือ “วิปัสสนา”

วิปัสสนา แปลว่า...เห็นแจ้ง,เห็นวิเศษกว่าคนอื่น เห็นว่า ผัสสะนี่ ! เป็นบ่อเกิดเรื่องราว กรรม วิบาก ทุกข์ทั้งหมด เห็นว่า **“ตรงนี้สำคัญที่สุด !”** แล้วก็จึงเฝ้าดู ตอนอาตมาอยู่สวนโมกข์ ฟัง ท่านอาจารย์เทศน์ เรื่อง **“ผัสสะ”** ไม่รู้กี่รอบ แต่พอออกจากสวนโมกข์มา เราก็ต้องมาใกล้ชิด ได้เห็นโน่นเห็นนี่

แหมวันนี้ก็อยาก...จะตำหนิ ! อยากจะเรียกเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง...มาตำหนิ ! แต่ก็ไม่ใช่เด็ก...มีลูกคนแล้วมั้ง ใครเคยเห็นบ้าง ? ที่...เขานุ่งสั้นที่สุดเลย นุ่ง... จนแถม

กันออกมาเลย “แหม ! นึกอยากจะเรียก...อีหนูเอ๋ย ! วันนี้นั้นพระวิสาขะฯ ทำไม ! แต่งตัวอย่างนี้ ?” แล้วเด็กพวกนี้ เขาเรียกว่า “จิตมันอยากให้คนอื่นเห็นตัวเอง” ว่า “เขาเวอร์กว่าคนอื่น”

เขาก็เรียกร้องผัสสะ คือ อยากให้ทุกสายตามองมาที่เขา แล้ว ถ้าสายตาที่มองไปขาดสติ ขาดวิปัสสนา ก็จะเกิดกิเลสตัณหาตามมา คดีข่มขืนทางเพศ...อะไรต่าง ๆ นี่ ! เขาไม่รู้กาลเทศะ ไม่ดูจังหวะ วัฏวาทาราม สถานที่ รู้สึกวันนี้มาพนักกว่าคน...มีคนเดียว “แหม ! นึกอยากจะเรียกมาว่า” บังเอิญคนมันเยอะ เดี่ยว ! เขาจะอาย, เดี่ยว ! จะไปสร้างความทุกข์ให้เขาอีก

► กิเลส ตัณหา ลากเขามา

รู้สึกตั้งแต่ 3 ปีมานี้ เพิ่งมีคนนี้ อยากจะเรียก “อีหาลาก !” เขาลากอะไร ? ขออภัย ! โยม ! ระหว่าง สส. ที่มอลากเก้าอี้ประธานสภา แล้วโดนเรียกว่า “อีหาลาก” อีนี่ ! เขาลากอะไรมานี้ ? อะไรลากเขามา...? “กิเลสตัณหาลากเขามา” แล้วเขามาอย่างนี้ เขาจะลากพระ ลากเณร ออกจากวัด จึงต้องเรียกเขาว่า...?

ถ้าเป็นผู้ชาย เขาก็เรียก “ไอ้หาลาก” ใช่มั้ย ? ถ้าเป็นผู้หญิง...? โยมช่วยต่อหน่อย แล้ววันนี้ไม่รู้เป็นไงทุกกัณฑ์ลงตรง คำว่า “ลาก” ทุกที่ เราณี ! มาวันนี้ อาตมาขอบถาม...มาตั้งแต่เช้าอะไรลากเรามา ? “ศีลธรรมในสายเลือดของบรรพบุรุษเรา ๆ...ลากเรามาวัด” ส่วนเด็กคนนี้เอาอะไรลากมาก็ไม่รู้...? “กิเลส ลากเขามา” เขาถึงแต่งตัวแบบนี้ ไม่สมกับเป็นชาวพุทธเลย เขาจะเรียกร้องผัสสะในสายตาคนอื่นไปถึงไหน ! แล้วเขาจะได้ประโยชน์บุญอะไร ?

ก็อยากจะเตือน ! พวกเรากันว่า...ต้องให้เกิดทุกข์ เกิดสุข รู้กันที่ผัสสะ หลวงพ่อพุทธทาสท่านเขียน เรื่อง “ผัสสะ” เกี่ยวข้องเป็นกลอนไว้สามบรรทัด ดีเหลือ

เกิน ! ลองพิจารณาดูนะ

ความทุกข์เกิดที่จิต เพราะทำผิดเรื่องผัสสะ

ความทุกข์จะไม่โผล่ ถ้าไม่เฝ้าเรื่องผัสสะ

ความทุกข์เกิดไม่ได้ ถ้าเข้าใจเรื่องผัสสะ

เป็นคำคอมเมนต์ (Comment) ที่สุดยอด ! ตอนอาตมาไปอยู่ที่นี่ ท่านก็เทศน์เรื่องนี้เยอะ ! เวลาเห็นแล้ว... “เออ! เห็นแล้ว ระวัง ๆ อย่ารัก อย่าชัง อย่าวูบวาบไปกับมัน” การควบคุมไม่ให้วูบวาบนี้ ! เป็น **“วิปัสสนา”** แต่ถ้าวูบ ! เห็นผิวเขาหล่อ... วูบ !, เห็นเมียเขาสวย... วูบ !, เห็นข้าวของเพชรนิลจินดา เขาวางเผอเรอไว้... วูบ ! ก็เป็นโอร เป็นชู้ เป็นอะไร ๆ... ที่เขาจะบาปจะชั่วกับตรงที่เขาไม่ฉลาด

มีวิปัสสนา ตรงผัสสะ แล้ววิปัสสนาไม่ใช่..นั่งหลับหู หลับตาอย่างเดียว แต่สติต้องไว ตั้ง ฟังแลบ...เลยเหมือน **“ฟ้าแป๊ป ! ๆ”** มาเลย พอเห็น **“แป๊ป ! ๆ”** มาเลยช่วยคุ้มครองเลย ช่วยป้องกันความวูบ ! แล้วก็...ไม่เกิด...ก็...ไม่เกิด...ชู้

แม้แต่ชู้ทางใจก็ไม่เกิด พวกชู้ทางใจ...ยังไม่ผิดศีลธรรมนะ แต่มันก็...ไม่ดี แต่ถ้าขจัดชู้ทางใจออกได้ ชู้ที่ไปเป็นกิ๊ก เป็นอะไร ปีนต้นจ้าวมันก็ไม่มี...มันจะไม่มีอาชญากรรมทางเพศ, มันจะไม่มีโรคที่เกี่ยวกับทางเพศ, มันจะไม่มีพ่อที่ข่มขืนลูก

เขาบอกว่า... **“มันเคยเกิดเรื่องแล้วนะโยม !”** พ่อเขาบอกว่า...เมื่อก่อนก็เห็นลูก เป็นลูก มีอยู่วันหนึ่ง เขาเห็นลูกนอน จะเรียกอะไรออก...? “หวอกลั่นกัน” พอหวอออกมา เขาก็ควบคุมผัสสะไม่ได้ ก็ข่มขืนลูก แล้วบวกกับเมื่อด้วยอะไรนี้ เขาก็จะเอาข่าวที่รวม ๆ มาออกเป็นอย่างนี้

จึงมีเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ ! แม่เป็นบวชเป็นภิกษุณี ลูกชายบวชเป็นพระ แม่ยังไม่สำรวม...ออกมาแวบ ! ลูกชายคุมไม่อยู่ ก็เสกกันระหว่างแม่กับลูกเลย ก็เคยมีเรื่องแบบนี้ เมื่อเร็ว ๆ ก็มีข่าวแม่กับลูก

สิ่งเหล่านี้ มันเกิดที่ผัสสะทั้งสิ้น ! พระพุทธเจ้าถึงบอกว่า **“มันเป็น ก ข ก กา”** ถ้าใครอยากจะรู้ธรรมะ ไม่ใช่ไปอ่านหนังสือ...ร้อยเล่ม ! แต่รู้ตรงที่มีผัสสะ แล้ว

ฉลาด...สติฝึกมาให้ดี มันมาไฉน “ฟ้าแลบ...แป๊ป !” เลย แล้วเราจะไม่เกิดปัญหา เป็นทุกข์เรื่อง “ผัสสะ” เลย, ไม่ทำผิดเรื่องผัสสะ, ไม่โง่ ! ให้ผัสสะ...โผล่แล้วโผล่อีก, ทุกข์จากผัสสะ...โผล่แล้วโผล่อีก นี่จึงเป็นเรื่องวิเศษไหม ?

พระพุทธเจ้าตรัสรู้...วิเศษ ! อย่าสนใจว่า ประสูติ ตรัสรู้ นิพพานเป็นวัน เดียวกัน เป็นอัจฉรย์ บางคนเอาแค่นั้น

แต่ไม่รู้เลยว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไร ? เราอย่าสนใจ เรื่องกี่ปี ๆ 2,600 ปี อาตมาดูทีวี เห็นเขา...“เมื่อคืน ใครดูทีวีไทยพีบีเอส ?” เขาจะมีการไปเที่ยววัดนั้น... 9 วัด แล้วก็ไป ๆ มา ๆ มีแต่เรื่อง “ไสยศาสตร์” เหมือนที่พูดเมื่อกลางวัน

อาตมาว่า เทศน์มาหลายปี ปีนี้สามกัณฑ์นี้จะโยมลองเอาไปฟังเถอะ “ซาบ ! แทรก !” “ไสยศาสตร์...ทำไม ! เหนียวแน่นอยู่ในเมืองไทย ไสยศาสตร์...ทำไม ! ยึดครองพื้นที่หัวใจเราได้ตั้งเยอะ จนพุทธศาสตร์แทรกเข้าไม่ได้” ไสยศาสตร์ครอบงำหมด แม้แต่เดี๋ยวนี้ มาวันวิสาขะฯ ก็อยากให้อวันวิสาขะฯ เป็นเรื่องศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง ถ้าไม่มา...เดี๋ยวจะไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง เขาก็มาแบบไสยศาสตร์ แต่ถ้ามา เพราะอยากจะรู้เรื่องดับทุกข์

นี่ ! เขามาวิสาขะฯ แบบพุทธศาสตร์ แล้วยิ่งมาเรียนรู้ เรื่อง “ควบคุมผัสสะ” มันจะตรงกับที่พระพุทธเจ้า รู้ทุกข์, รู้เหตุแห่งทุกข์, แล้วก็รู้วิธีให้ทุกข์ดับ ถ้าไม่รู้ควบคุมผัสสะ “อย่าไป...โง่ !” เพราะว่าไปก็วัด ไปก็ไหน ก็ไม่สามารถจะ...? (ฉลาด) ไปเถอะเข้า...สำนักไหน ไปก็...สำนักไหน

▶ ดับทุกข์ที่ใจเรา...ตัวกู ของกู

อาตมาถึงบอกว่า “**อาตมาไม่ไปอินเดีย**” เพราะหลวงพ่อกุญชรทาสบอกว่า “**ไปก็ไปดูซาก !**”

ถ้าเราทำเรื่อง**ดับทุกข์ที่ใจเรา**ได้...ที่นี่ ประเทศเรานี่ เพราะว่าไม่อย่างนั้น พระอรหันต์ ก็เกิดได้แต่ในอินเดีย แล้วลังกา พม่า ไทย ก็ไม่มีพระอรหันต์ ไม่มีพระอริยบุคคล ถ้าเรารู้ถึงขั้นนี้เสีย...มันก็จะไม่ต้องเสียเงิน มาทำบุญวันวิสาขะฯ เขาบอกเท่าไรนะ ? 4,000 ล้าน...ที่ใช้กันในวันวิสาขะ แล้ว 4,000 ล้าน แต่พอตาเห็นรูป หูฟังเสียง ฯลฯ ก็ทุกข์ต่อไปอีก เขาว่ากู...กูเจ็บใจ ไม่เคยฟังเป็นเสียง “**เกิดดับ เกิดดับ**”

ขอเล่าเรื่องวิปัสสนาหน่อย หลวงพ่อองค์หนึ่งเป็นพระอาจารย์สอนวิปัสสนามีลูกศิษย์เยอะ ! แล้วก็มีลูกศิษย์ท่าน ที่เคยบวชกับท่านแล้วก็สึก ไปมีเมีย สวย แต่ได้เมียปากจืดดำเข้า ดำเย็น ดำไฟแลบ จนคืนหนึ่ง เขาทนไม่ไหว นอนกับเมียไม่ได้ ก็มาขอนอนกับหลวงพ่อกับ

หลวงพ่อก็บอกว่า...เอ็ง ! แต่งงานมีลูกมีเมีย แล้วทำไม ! ไม่นอนกับลูกกับเมีย มาขอนอนที่นี่ทำไม ? “**ไม่ไหว...หลวงพ่อเมียเขาดำผมเหลือเกิน ทนไม่ไหว ขอมานอนที่นี่คืนหนึ่ง**”

หลวงพ่อก็บอก “**แกนี่ ! อยู่กับข้ามาตั้งนาน ข้าก็เห็นว่า...จะได้รู้เรื่องวิปัสสนาอะไรไปบ้าง ! แกนี่ !...ฟังเมียดำไม่เป็นซิ แกถึง...ต้องรื้อนรันทนไม่ได้,ต้องมาอยู่ที่นี่,มานอนที่นี่ ! แสดงว่า...แกฟังเมียดำไม่เป็น !**” เจ้าลูกศิษย์บอก...ทำไม ! จะฟังไม่เป็นหลวงพ่อกับ เขาเอาหน้าผมไปเทียบ เปรียบ...อย่างนั้นอย่างนี้

หลวงพ่อกับ “**แกเลือกเอาหน้าไปรับ แกก็ยิ่ง...โง่ ! หน้าแกจะไปเหมือนอะไรที่เขาเปรียบได้**”

เขาก็ถามหลวงพ่อกับ...แล้วฟังเป็น...ฟังยังไป ? แกก็ฟังให้เป็นเรื่อง “**เกิด ! ดับ ! เกิด ! ดับสิ !**” พอเมียแกอ้าปาก...เสียงก็เกิด ! เมียแกหุบ...เสียงก็ดับ ! แกลองกลับไปฟังใหม่ !” พอกลับ...อือเมียธรรมดา ถ้ากลับไม่ดี ก็ดำอยู่แล้ว แต่...นี่ ! ดัน

มาอยู่กับหลวงพ่อยันดีก็ เขาก็คอยจ้อง !...พอเปิดประตู เขาก็ “พับ ๆ ๆ”

ส่วนเจ้าผัวก็จ้องที่ปาก “เกิด ! ดับ ! เกิด ! ดับ !” พอตาอยู่ตั้งนาน “เอ ! วันนี้ทำไม ! เขาถึงไม่มีอารมณ์ขึ้น...ฮึดฮัด เหมือนวันก่อน” ก็เลยถามผัวว่า...วันนี้แกเป็นอะไร ! ข้าดำตังนาน แกไม่รู้เรื่องรึ ?

เจ้าผัวบอก “ข้าเริ่มรู้เรื่องแล้ว”

“อ้าว ! รู้แล้ว ทำไม ! แกไม่...ฮึดฮัดละ”

“ก็วันนี้ ข้า...รู้แล้ว ข้าเลยไม่ฮึดฮัด วันก่อน ข้า...ไม่รู้ ข้าก็ฮึดฮัด”

ฝ่ายเมีย ก็ถามว่า...แกรู้ยัง ? ใครสอนแกมา ? ให้รู้ยัง ?

“ก็หลวงพ่อบอกข้า...ว่า แกอ้าปากเสียงก็...เกิด ! แกหุบปากเสียงก็...ดับ ! ข้าก็ภาวนาบริกรรม...เกิด ! ดับ ! ๆ อยู่นี้ ไหนแกลองดำต่อสิ !” เจ้าผัวก็...จ้อง !

ฝ่ายเมื่อก็ดำไปพักเดียวหมดอารมณ์ **“มันไม่มีอารมณ์ร่วมกับเราเลยนะ !”** ก็เลยบอก...แกสงบได้จริง ๆ หรือนี้ ? “จริง !”

“พี่ก็สอนน้องบ้างสิ !” “เออ !” ผัวก็สอน ตั้งแต่นั้นมา สองคนผัวเมีย ก็ทำกรรมฐานวิปัสสนา จ้องอยู่ในเรื่อง “เกิด ! ดับ ! ๆ” อยู่อย่างนี้ เขาก็เลยอยู่กันสบายเลย

นี่ ! ฉะนั้น พวกเรา “แหม ! พอเมียดำคำ” ก็ “อู้ย ! อยากจะตบ มันดำกู” มีตัวกูรับตลอด **อันความจริง “ตัวกู” มิได้มี แต่พอเพลอ มันเป็น ผี โผล่มาได้ ฯลฯ**

เมื่อก๊บบอก **“ผีสร้างโลก”** ท่านอุปมาว่า...ผีสร้างโลก พอเมียดำ แล้วมีตัวกูขึ้น เขาก็ตื่นแล้ว ๆ เหมือนผีหลอก แต่พอหมด **“ตัวกู”** ก็ท่านจึงเขียนว่าเงนะ ? **ตัวกู ตัวกู**

อันความจริง “ตัวกู” มิได้มี
แต่พอผลอ มันเป็น ผี โผล่มาได้
พอหายผลอ “ตัวกู” ก็หายไป
หมด “ตัวกู” เสียได้ เป็นเรื่องดี
สหายเอ๋ย จงถอน ซึ่ง “ตัวกู”
และถอนทั้ง “ตัวกู” อย่างเต็มที่
มีกันแต่ ปัญญา และปราณี
หน้าที่ใคร ทำให้ดี เท่านั้นเอ๋ย
แล้วท่านก็เขียนว่า

ขณะใด จิตไม่ มี “ตัวกู”
นิพพานก็ ปรากฏอยู่ ณ จิตนั้น
พอ “ตัวกู” เกิดได้ในจิตนั้น
สังสารวัฏ ก็พลัน ปรากฏแทนฯ

จึงมีนิทานเล่าอีกซีกเรื่อง...“อย่าหาว่าบวชนานนิทานมาก” มีหนังสือหลวงพ่อกุฑกาสทนต์ท่านเขียนไว้เรื่อง “ตัวกู-ของกู” ใครเคยอ่านไหม ? หลวงพ่อกุฑกาสทนต์ท่านเขียนไว้ดี เรื่อง “ตัวกูของกู”

ก็มีอาจารย์คนหนึ่ง นั่งอ่านหนังสือเรื่อง “ตัวกู-ของกู” อ่านไปถึงตอนว่า “โลกโกรธ หลง เกิดที่...ตัวกู” โลกก็โลภมาให้...กู ถ้าโลก แล้วไม่รู้จะไปให้ใคร ถ้าไม่มีเราจะโลกไปทำไม โกรธก็เพราะรู้สึก มันทำไม่ได้อย่างใจ...กู

หลงยึดติดเป็นโน่นเป็นนี่ หลง...ตำแหน่ง หลง...แย่งกันในสภา เขาหลงทะเลาะกัน แล้วคนนั้นก็รู้ว่า หลงขนาดหนัก ๆ...ลากเก้าอี้ไป เก้าอี้มีเป็นพันตัวลากตัวนั้นไป เตี้ยเขาก็เอาตัวอื่นเข้ามา พอ สส. ผู้หญิงลากออก ตำรวจก็ลากเข้าอีก เขาหลงแย่งเก้าอี้กัน ส่วนเก้าอี้มันคงขา “กูไม่รู้เรื่องกับมึง แล้วแต่มึงจะลากกูไปไหน” เจ้าคนลากก็เลยโดนด่า...อืออะไรลากนะ ? ที่เขาด่ากัน พอมานึกถึงก็...แยะ !

ความหลง พออ่านถึงตัวนี้ ถ้าโลก โกรธ หลงนี้ มันจะดับ ถ้าตัวกูมันไม่โผล่

ขึ้นมารับ **ปรุ้งแต่ง รับลูก เป็นกู...ถูกดำ กู...จะได้แล้ว มึง...ขัดคอกู กู...เลยโกรธ** อะไรอย่างนี้ !

พออ่านถึงตอนนี้ ก็มีคนมา...โมโห ! แกด้วยเรื่องอะไรก็ไม่รู้ มายืนด่าหน้าบ้าน ด่าอยู่ตั้งนาน แกก็ปิดหนังสือลงมาถาม...คุณ ! มายืนด่าใคร ? เจ้าคนที่ด่าก็โมโหสิ ด่าตั้งนาน ยังเสือกมีหน้ามาถามอีกว่า **“คุณ ! มายืนด่าใคร ?”** ก็เลยบอก **“กูดำมึงนั่นแหละ !”** แกก็บอกว่า “ดำมึง ! ก็แล้วไป อย่า ! ดำกูก็แล้วกัน” เจ้านั่นง ! เดินกลับบ้าน...มึน ! เจ้าคนถูกดำ...สบาย ! ส่วนเจ้านั่น...มึน !

นี่ ! วันนี้ ถ้าเรารู้เรื่อง **“ผัสสะ”** มันก็เป็นอย่างนี้ เราจะได้เปรียบคนที่เขาโง่ ! เรื่อง **“ผัสสะ”** เขาเกิดทุกข้ออยู่เรื่อย เพราะเขาทำผิดเรื่องผัสสะ พอมีผัสสะที่ไร เขาชอบปรุ้ง เป็นกู รับลูก...มาปรุ้ง มันดำกู...เกินเหตุ มันดำกู...เกินไป

อาตมาตอน ที่เขาโทรศัพท์ด่ามานี้ ! แล้วตอนที่ว่า หมู่บ้านอมรชัย 3 เขาด่าอาตมาตั้งแต่กลางซอย มายันถนนใหญ่ **“สัตว์นั่น สัตว์นี่”** เขาเป็นแกนนำล้อเลียนตอนนั้น **“หว่า...เราเป็นเสือแดงไม่พอใจ ดำใหญ่”**

เราก็ **“ไม่มีตัวกู”** อย่า ! ไปรับ เขาด่าเราเป็นสัตว์ ก็นึก **“กูไม่ได้ขึ้นทะเบียนสัตว์ กูขึ้นทะเบียนมัน ไปดูสำมะโนครัวได้”** แต่...ไม่ได้พูดหรอก ! ก็เดินของเราไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมียมคนหนึ่ง เขาบอก **“แห่มท่าน ! ถ้าเป็นผมนะ เอาฝ่าบาตรฟาดหัวมันไปแล้ว”** ขึ้นฟาดก็เกิดเรื่องก็เสียภาพลักษณ์พระ

► ความพิเศษของพระพุทธศาสนา

พระควรจะไปได้ เดินได้อย่าง...สงบ ! แต่เสียงที่มากกระทบหู มันก็..เกิด ! ดับ ! เกิด ! ดับ ! แต่...อาตมาไม่ได้หันไปฟังปาก เขาว่า “เกิด ! ดับ !” แค่นี้ก็รู้ แล้วก็เดินไปต่อ นี่แหละ ! **ความพิเศษของพระพุทธศาสนา**

ความพิเศษที่พระพุทธเจ้า...รู้ทุกข์ รู้เหตุที่เกิด เหตุก็คือ เรา่นี้ ! มันอยาก ! กับยึด ! **อยาก ! จะให้เขาชม แต่พอเขาด่าก็...ไม่ชอบ ยึด ! ถือว่า เป็น**

เราดี ไม่น่าดำเรา ไม่น่าว่าเรา มันก็ทุกข์ไป ยิ่งเราเป็นแม่ ลูก ดำกัน
คนใช้ ด่านายนี้ มันจะทุกข์มากกว่า

นี่ ! แล้วเขายังบอกอย่างนี้ด้วยนะ คนดีนะทุกข์มากกว่า...คนชั่ว เวลาโดน
ดำ ถ้าไปดำพวกคนชั่ว...ใช่ ! ภูมันชั่วอย่างที่มึงว่า มันก็แค่นั้นแหละ ! แต่ถ้าคนดีโดน
ดำนี่...โอโฮ! ลองคนใช้ด่านาย, ลองลูกน้องดำผู้บังคับบัญชา เขาจะทุกข์มาก ! ถ้า
วัดนี้เถรวาท...อาตมา “ไม่รู้จะทุกข์ ไม่ทุกข์ก็ไม่รู้ละนะ” แต่ถ้าเพลอ!...ก็ทุกข์ แต่ถ้า
ไม่เพลอ ! ไม่ปรุ่งแต่ง...ก็ไม่ทุกข์

ฉะนั้น ขอสรุปทิ้งท้ายด้วยวาทีกรรมซ้ำซาก...แต่ต้องยำ ! ถ้าเป็นชาวพุทธ
ไม่มีฉันนะ,ไม่มีอารมณ์อยากพ้นทุกข์ ดุจดั่ง คนที่ถูกเขาเอามือจับหัวกดน้ำ แล้ว
เราไม่อยากจะปล่อยขึ้นมาแล้วเรายอมจมตาย ! ผัสสะมันก็ทำให้เราเป็นทุกข์ เรา
ไม่คิดจะทะเล่ปล่อยขึ้นมาบ้างหรือ ? ท่านจึงบอกว่า ถ้าชาวพุทธคนใด มีฉันนะอยาก
ดับทุกข์ อยากพ้นทุกข์ประดุจดั่ง คนที่เขาถูกจับหัวกดน้ำ

พวกคนติดยานี้ ดันเลือกอยากติดยา แต่ไม่อยากจะเลิกยา เขาเอาไปบำบัดก็ติด
อีก เอาไปในคุกก็ไปกินกันอีก เพราะเขาไม่อยากจะเลิก เขาเรียก “ไม่มีฉันนะที่จะเลิก”
โยม ! คนเรานี้แหละ ถ้าลองเขาอยากเลิก แล้วไม่ต้องให้ใครมาช่วยบำบัด แต่ฉัน ! เสีย
งบประมาณบำบัดหัวละ...200 บาท

เขาบอกว่า หัวประเทศนี้ เขาจะบำบัดเท่าไร ? ตอนนี้เราติดไปล้านสองแสน
คน ถ้าบำบัดหมดเสียบบฯ เท่าไร ? แต่วันใด ถ้าเขาเกิดมีฉันนะบอก...ติดยาไม่ได้
เรื่องเลย, อยากเลิกแล้วโว้ย !, ภูไม่เอากับมึงแล้วโว้ย ! ภาษาบาลีว่า **อตัมมยตา** อยาก
เลิกให้มันหลุดปากมาว่า “ภูไม่เอากับมึงแล้วโว้ย !”

ภาษาบาลีว่า “อตัมมยตา” ภูไม่อยากจะทุกข์กับผัสสะอีกแล้วโว้ย !

เพราะฉะนั้น เวลาเห็น เวลาได้ยิน ภูจะระวัง...ที่สุดเลยโว้ย !, ภูจะไม่
ประมาท...ขาดสติแล้วโว้ย ! ที่ภูทุกข์มาตลอด เพราะภูประมาทขาดสติ, ภูวอดดี,
ภูไม่ยอมมาฟังพระเทศน์, ภูเลยโง่กับผัสสะมานาน นี่ ! ให้มันรู้สึกลักษณะ ท่าน

อุปมาไว้สองอย่าง เหมือน **“คนถูกจับหัวกดน้ำกับไฟไหม้หัว”**

ไฟไหม้หัวนี้ ! มันไม่ต้องไปถามใครแล้ว น้ำอยู่ที่ไหน ? วิ่งพล่านเลย ปิดได้ ปิด ทำอะไรได้ทำ **“ไม่ต้องไปอินเดีย ไม่ต้องไปกราบไหว้สังฆะนียสถานหรอก”**

ถ้าไฟไหม้หัวรีบดับ...ถ้าทุกข์มา แล้วยังไม่บอก “กูไม่เอากับมึงแล้วโว้ย !” หรือ หลวงพ่อพุทธทาสใช้คำตะเพิดมัน **“กูไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์โว้ย !”** ในชาวพุทธ มีเรื่องอย่างนี้ **อยากพ้นทุกข์ เหมือน “ปลาติดเบ็ด”** มันดินปากแหก ปากจึก ก็ไม่ ว่า เพราะไม่ดินมันต้องถูกขอดเกล็ด แหวะไส้แน่ ๆ มันยอมดินปากจึกเลย แล้ว มันก็หลุด...ไม่ถูกขอดเกล็ด แหวะไส้

ส่วนพวกติดยาต้องซื้อเขา...เม็ดละ 200 บาท ที่เขาบอกไขแพ่ง ๆ ตอนนั้น ลูกละ 5 บาท เขาบอกว่า **“แพ่ง”** ส่วนยาเม็ดหนึ่ง 250 บาท ไม่เห็นจะเดินขบวนไปกระทรวงพาณิชย์บอกว่า **“โ้ย ! ยาแพ่ง”** แต่ต้องบอก **“กูอยากเลิกโว้ย !”** อาตมาไปอบรมที่เขาให้ พวกติดยามาบำบัด อาตมาบอกให้ตะโกนสิ ! ตะโกนดัง ๆ **“กูไม่เอากับมึงแล้วโว้ย !” “กูอยากเลิกโว้ย !”** เขาไม่ค่อยพูดหรอก **“กูอยากเลิก”** เขาจะพูดค่อย ๆ มันสวนทางกับอารมณ์เขา เขาอยากกินต่อ แล้วใครจะไปบำบัดมันเลิกได้ เขา...ก็ติด !

► สุขอันเกิดจากความหลุดพ้น

นี่พຼຽນนี้ ! พอพระพุทเจ้า...เขาเรียกอะไร ? ตรัสรู้คึนนี้ ! พระพุทเจ้าท่านทำอะไร...? เสวย...อะไร ? ต่อลิ !...("วิมุตติสุข") โอ้ ! ยังพ้อมีชาวพุทที่ต่อยอดเป็นบั้ง ! ดีกว่า...ทำเป็นนั่งฟอรมล็ก นึกนาน พຼຽນนี้ ! เขาเรียก **"พระพุทเจ้าเสวยวิมุตติสุข"** แปลว่า สุขอันเกิดจากความหลุดพ้น หลุดพ้นจากความทุกข์ ความทรมาน ของกิเลสที่ **"ผัสสะ"**

พระพุทเจ้าหลังจากตรัสรู้...เห็นอะไรเป็นทุกข์ใหม่ ? ได้ยินอะไรเป็นทุกข์ใหม่ ? ใครดำท่านเป็นทุกข์ใหม่ ? ท่านหลุดพ้นแล้ว จึงเรียกว่า **"เสวยวิมุตติสุข"** อยู่ตั้ง 40 กว่าวัน ไม่ได้ฉันอะไรเลย เป็นสุขจริง ๆ ที่ได้หลุดพ้นได้

โยม ! พຼຽນนี้ฉันะ ลองหาความสุขแบบนี้ได้ไหม ? ไม่ใช่...เข้า ๆ ภูจะกินอะไรมีความสุข, พຼຽນนี้ภูจะฟังเพลง, ดูหนังอะไรมีความสุข, ภูจะกักกอดกับใครมีความสุข

มันก็จะสุขติดอก ติดใจ หลงใหลต่อไปอีก พระพุทเจ้าเรียก วันพຼຽนนี้ว่า **"เสวยวิมุตติสุข"** ก็ขอให้ทุกคน กลับไปพຼຽนนี้ได้...? คึนนี้ก็ขอให้...? ใครติดเหล้าติดยา ก็ขอให้...? **"หยุด ! เลิก ! จะได้เสวย...วิมุตติสุข"**

แต่เนี้ ! เสวยยาบ้าทุกวัน...พวกจัญไรพวกนี้ แล้วก็มาลักสายไฟวัดอีก มาขโมยกันติด ๆ โดนตัดไป 5 ครั้ง ปีที่แล้วโดนตัดสายไฟไป 5 ครั้ง เครื่องดูดน้ำเกษตรก็หายไป 2 เครื่อง เจ้าพวกติดยานี้แหละ ! ก็เลยทำให้พระ ก็ไม่ได้เสวยวิมุตติสุข

เพราะฉะนั้น ใครที่ติดใจอะไร ? หลงใหลอะไร ? ลองหัดหลุดมาได้ไหม ? เราหลุดพ้นนี้มีความสุขไหม ? ใครเป็นหนี้ลองหลุดใช้หนี้หมด...ก็มีสุข ! ใครติดคุกพ้นโทษ...ก็มี

ความสุข ! แต่เดี๋ยวนี้ มันประหลาด ! พอเขาจะขอให้ปรองดองนิรโทษกรรม “เขาก็ไม่เอา” เขาก็ยังทำกันนะ...ไม่ต้องยกโทษให้ผม “คดีที่มี ผมยอมติด”

ทั้งฝ่ายค้านฝ่ายรัฐบาล เขาทำกัน...เพื่อจะติด แล้วร่างกฎหมายอะไร ก็ติด แจก ! หหมดเลยที่นี้ พวกเข้าไปล้อม จะเข้าสภา ก็เข้าไม่ได้ติด...ม๊อบ ! เดี่ยวนี้ ! รถรา จะไปไหนก็ไปไม่ได้ติด...ม๊อบ ! ถ้าโลกเรา ประเทศเราไปไหนก็...โล่ง ! “หลุด ! โล่ง ! ...ไม่ติดเลย” เรามีความสุขไหม ?

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงเอาคำที่วิเศษ...**เป็นแก่น เป็นหัวใจพุทธศาสนา คือ คำว่า “วิมุตติ” จะเป็นปัญญาวิมุตติ หรือเจโตวิมุตติ จะหลุดพ้น ด้วยความฉลาด หรือหลุดพ้นด้วยอำนาจจิต...ที่ฝึกจนมีฌาน มีจิตตานุปภาพ เมื่อมีผัสสะ แล้วใจแข็ง ไม่อ่อนไหว ไม่วูบวาบ ก็เลยเรียกว่า เจโตวิมุตติ**

เดี๋ยวนี้ ดันผ่าไปลอดใต้โบสถ์ เจ้าพวกปัญญาอ่อน ลอดใต้โบสถ์ กับหลุดรอด จะเหมือนกันไหม ? ไปลอดใต้โบสถ์มาเสร็จ ก็โง่ ! เหมือนเดิม เป็นทุกข์ต่อบางที่วัดบางวัดก็...เป็นทุกข์ “อยากติดโบสถ์ให้สูง” เพื่อจะได้เงินเข้า รายได้เข้า “โบสถ์หลุด !” ก็เลยทุกข์ทั้งโยม ทั้งพระ เป็นชาวพุทธนี้ ลองช่วยตอบที่ว่า เราควรจะทำเรื่องอะไร ? อายเพราะจน, อายเพราะไม่สวย, ไม่รวย, สถานะภาพทางสังคมตกต่ำ หรืออายเพราะดำ **“ไม่ควรอายอย่างยิ่ง”** ในเรื่องแค่นี้

ถ้าเป็นชาวพุทธ ควรละอายเรื่อง **“โง่ไปทุกข์ง่าย ๆ”** ยิ่งถ้าเป็นเด็กเขาร้องง่าย แล้วเขาเจ็บยากนี้ ก็จะเป็นเด็กที่ไม่น่าเลี้ยงเลย ส่วนคนแก่ที่ทุกข์ง่าย ร้องให้ง่ายต่อหน้าเด็กด้วย...ยังร้องไม่อายนี้ ก็ต้องเรียกว่า **“คนแก่ที่น่าละอาย”** ไม่ใช่...ร้องให้ต่อหน้าเด็ก...แล้วอยู่ตัว ไม่รู้สึกเป็นเรื่อง น่าอาย !

เดี๋ยวนี้คน เขาไปละอายว่า จนมัน, อายว่าดำมัน, เขาอายว่าที่สู้เขา...ไม่ได้ เรื่องนั้น เรื่องนี้, อายเพราะไม่มีดีกรีความรู้...อะไรต่าง ๆ เปลี่ยนซะใหม่เถอะ ! ถ้าเป็นชาวพุทธที่ดี ต้องละอาย...ที่ปล่อยให้ความทุกข์ครอบงำ ถ้าเรายังเป็นชาวพุทธ...ที่ปล่อยให้ความทุกข์ครอบงำ **“มันน่าละอาย ! เหมือนกับชิงแอมมาเกิด”**

เพราะฉะนั้น ชาวพุทธต้องรู้สึก อยากพ้นทุกข์ เหมือนคนถูกจับหัวกดน้ำ

อยากหลุดจากเบ็ด เหมือนปลาถูกเบ็ดเกี่ยวปาก **“มันอยากดิ้นให้หลุด”** เพราะมันรู้ว่าถ้าดิ้นไม่หลุด มันต้องถูกขอดเกล็ด แหวะไส้ มันก็กลัวต้องยอมดิ้น แล้วเดี๋ยวนี้ก็แปลกนะ คนที่ทำอะไรเป็นทุกข์กัน แล้วยังไม่อาย ทะเลาะกันในสภา...น่าอาย! **“กลับไม่อาย”** แล้วบางคนนี่ไปทำเหตุมา แล้วยังเดินมาหัวเราะได้อีก เป็นคน...ก็หน้าด้าน **“คนหน้าด้าน”** ก็ไม่อายต่อความทุกข์ที่ก่อ ความทุกข์ที่ได้กระทำ

เพราะฉะนั้น จง...ทำให้มันอยากหลุด จากความทุกข์ เหมือนคนถูกจับหัวกดน้ำ ที่อยากทะเล่โผล่มาหายใจ ให้มันสบายปอด แล้วถ้าเป็นชาวพุทธ...ไม่อายเรื่องทุกข์ เป็นทุกข์...ไม่อาย ก็ต้องอายแมวละ **“ชิงแมวมาเกิด”** เพราะแมวไม่ทุกข์ง่าย, แมวไม่ต้องกินยานอนหลับ, แมวร้อง ! ไม่ต้องมีใครไปปลอบ เดี่ยวร้องมันก็เงียบเอง

ส่วนพวกเด็กที่ร้องแล้วนี่...ต้องให้คนปลอบ พอบปลอบ แล้วยังไม่ยอมเงียบ ต้อง เรียกว่า **“เด็กหน้าด้าน”** ไม่อายต่อความทุกข์ หมดสภาพความเป็นชาวพุทธที่ดี

ฉะนั้น ต้องจำไว้เลย จำไว้ให้ขึ้นสมองเลยว่า...ถ้าเราทุกข์ แล้วเราต้องอาย ! เพราะเกิดมาเป็นมนุษย์พบพุทธศาสนา ไม่ควรจะเป็นคนทุกข์ง่าย แล้วสุขยาก...ใช้ไม่ได้ ต้องถือหลักนี้ไว้ให้ดี

ก็ขออวยพรให้ทุกคนฉลาดเรื่องเรียนรู้ ธรรมะที่ ก ข ก กา คือ ที่ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เมื่อมีผัสสะ ขอให้ทุกคนได้ฉลาด รอบรู้ เรื่อง **“ผัสสะ”** จนกระทั่งหลุดพ้นจากความทุกข์ เพราะฉลาด เรื่อง **“ผัสสะ”** ด้วยกันทุกท่าน ทุกคน เทอญ.

